

Vi formene derhos endelig at burde tilraade, at der straks foretages to andre Ændringer i Sæ- og Handelsretsloven, der baade i og for sig forekomme os hensigtsmæssige, og som ligeledes ville bidrage til Rettelse af Arbejdet for de handelskyndige Medlemmer:

Da den ordinære Handelsret ifølge § 8 i Loven af 19de Februar 1861 af Hensyn til de talrige større Sager ubetinget maa sættes med 4 handelskyndige Medlemmer, er det altsaa givet, at disse nu maa overvære hele Gennemgangen af Retslisten. Men, medens dens Gennemgang oprindeligt kun tog og i Soretten endnu kun tager kort Tid, medgaar der nu dertil hver ordinær Handelsretsdrag paa Grund af Handelsretsdragernes Antal fra ca. 1½ til 2 Timer, i hvilke der væsentlig kun foregaar Bekling af Indlæg og Bevilling af Anstaaende, uden at dette sædvanlig volder nogen Tvist, hvilket Arbejde kun kræver Birkfomhed fra Formandens, ikke fra de handelskyndige Medlemmers Side, der saaledes helt spillede den Tid paa aandsfortærende Raade, for saa vidt der ikke i enkelte Sager (Udeblivelseskælder m. m.) straks finder mundtlig Procedure Sted eller paa Grund af fremkommende Protest skal affiges Rendelser om Anstaaendesbegæring m. m. Vi formene nu, at det vil være rigtigt, at den ordinære Handelsret straks sættes alene af Formanden til Gennemgang af Retslisten, saaledes at de handelskyndige Medlemmer først tiltræde Retten efter en vis Tids (f. 1 Times) Forløb, naar Retslistens Gennemgang normalt kan ventes afsluttet, saaledes at Formanden udvækker alle de Tilfælde, i hvilke der maatte blive Spørgsmaal om øjeblikkelig mundtlig Procedure eller om Rendelser, til det Øjeblik, da de handelskyndige Medlemmer ere tiltraadte.

Ifølge § 35 i Loven af 19de Februar 1861 skulle alle Vidneforsler — jfr. ogsaa Lovens § 37 med Hensyn til Syns- og Skønssager — i større Sager normalt foregaa for 4 Medlemmer foruden Formanden, hvormed Tanken ifølge selve § 35 har været den, at samtlige Dommere, der skulle deltage i Sagens Paakendelse, ogsaa skulle overvære alle Vidneforslerne i samme m. m. Dette sidste har imidlertid allerede i en lang Aarrække vist sig aldeles utgenomsørligt, idet den skriftlige Forberedelsesprocedure, saaledes som den er ordnet, har trods Rettens stadige Anstrængelser i modsat Retning medført, at Vidneforslerne i de enkelte Sager sædvanlig foregaa længe

for den mundtlig Procedure, meget ofte endog stykkevis og i Afstnit med Ugers eller Maanedes Mellemrum, hvad der, særlig naar det tillige erindres, at de handelskyndige Medlemmer ikke sjælden maa rejse bort, har gjort det umuligt, at Vidnerne blive førte for de Dommere, der komme til at deltage i Paakendelsen, fra regnet sælbne Undtagelseskælder. Ganste vist har nu handelskyndige Medlemmers Tilstedeværelse ved Vidneforslerne og Afhjemling m. m. tillige den Fordel, at de ved deres Sagskundskab kunne lette Formanden Afhøringen, men, medens de derfor ogsaa efter vor Opfattelse altid bør være til Stede derved, turde det derimod, saa længe som den nugældende Ordning i øvrigt bliver uforandret, være tilstrækkeligt, naar det gøres til Regel, at Vidneforsler og Syns og Skønns Afhjemling i Almindelighed skulle foregaa for Formanden og to Medlemmer, medens det dog forbeholdes Retten i Tilfælde, hvor det maatte anses ønskeligt, at foretage dem for Formanden og 4 Medlemmer."

I Henhold til de i det gengivne Andragende indeholdte Grunde, og idet der til nærmere Redegørelse for den i Aarenes Løb indtraadte Tilvækst i Rettens Forretninger henvises til de som Bilag trykte Fortegnelser Litr. A.—D., maa Justitsministeriet erkende, at der, med den nedenfor antydede Undtagelse, er fuld Tøje til at imødekomme de i Andragendet indeholdte Forslag. Justitsministeriet har derfor udarbejdet det foreliggende Lovforslag sigtende til at gennemføre de i Andragendet foreslaaede Ændringer i Loven af 19de Februar 1861 §§ 2, 3, (6), 49 og til Dels § 8, 1ste Punktum. Derimod har Justitsministeriet ikke troet at kunne gaa ind paa den i Andragendet endvidere foreslaaede Ændring i Loven af 19de Februar 1861 § 8, jfr. § 35 og § 37, hvorefter Vidneforsel og Afhjemling af Syns- og Skønnsforretninger i Handelsager i Almindelighed og ikke blot som hidtil i Sager under 200 Kr. eller undtagelsesvis skulde kunne foregaa for Formanden og to handelskyndige Medlemmer, disse sidste valgte uden Hensyn til, om de komme til at dømme i den Sag, til hvis Afgørelse Vidneforslen eller Synsforretningen sigte. Justitsministeriet kan nemlig ikke andet end tillægge Tilstedeværelsen under de nævnte Rets handlinger af de Dommere, der skulle dømme i Sagen, en meget stor Betydning for de Formaal, der ved Indretningen af en særegen Handelsret havde for Øje, og navnlig har man Betænkelighed ved en